

lijepo veli Frederik William Faber: „Naša ljubav k Crkvi je oblik naše ljubavi prema Isusu. Kad čovjek Crkvu ljubi, onda je siguran, da ljubi Boga.“

6. No ne priječi li katolika „sensus catholicus“ u radu? Ne slabi li on vlastitu inicijativu? Nipošto! Čovjek prožet duhom Crkve veselo i oduševljeno radi u granicama, koje mu je Duh Božji po Crkvi odredio — ne bojeći se da će zabasati.

Najgore je, kad katolika upogled prividnih neuspjeha poniženja i progona Crkve zahvati malodušnost, pesimizam.

Ne zaboravimo nikad, da je Crkva Krist na zemlji živući, koji je u času poniženja i trpljenja sakrio svoje božansko veličanstvo, suspendirao na neki način svoju božansku moć i prepustio se savim ljudskim rukama, — ali sa takovim mirom, da je svatko, tko ga je okom vjere promatrao, vidio, da će konačno biti On pobjednik, a ne oni, koji su triumfirali nad njim. *I zato, kad je crkva progonjena, vezana lancima brutalne sile, moramo mi u njenom duhu raditi, boriti se za ideale, braniti njena prava, vršiti njezinu misiju* — sigurno i nedvojbeno znajući, da ćemo pobijediti. „Koji se priljubi Gospodinu jedan je duh (s njime),“ veli sv. Pavao (I. Cor. 6, 17.), a Gospodin uvijek pobjeđuje: „Christus vincit.“

Prožeti u radu duhom Crkve brat ćemo zlatne plodove, koji sigurno dozrijevaju pod sjajnim zrakama vječnog Sunca, koje sjaje u Crkvi.

Ne ćemo se ogorčivati i malaksati gledajući tu i tamo korov u crkvi — on će se osušiti, pogaziti, a na njegovu će mjestu procvasti vrhunaravno cvijeće zalijeivano krvlju onoga Srca, koje kuca u Crkvi.

Živimo i radimo u duhu Crkve — pobjeda je naša!

Miles Christi.



Napoleon I.

Napoleon I. je umro 5. svibnja 1821. Stoga su ove godine prošlog mjeseca bile u počast ovom caru velike svečanosti po svoj Francuskoj. Jeli bio dobar kršćanin?

Netom je izabran Pio VII., piše car papi: „Moja je nakana, da u cjelini očuvam vjeru kršćansku, katoličku i rimsku i da je vrše u javnosti. Francuska je, podučena svojom nesrećom, otvorila napokon oči; upoznala je, da je katol. vjera sidro, koje je može utvrditi izmedbuna i spasiti ispred oluja.“ I traži, da dođe do sporazuma s Crkvom i taj je sporazum svečano proglašen 18. 4. 1802.

Svoje je jednom upitao: „I vi zar mislite, da može čovjek živjeti bez Boga?“ i nadodade: „Vidio sam, što je čovjek bez Boga! vidio sam ga iza g. 1793 (francuska revolucija). Nad tim se čovjekom ne vlada, nego ga se mitraljizira!

Državniku Thibeaudeau reče: Čujete li zvona? Ova me sjećaju Zdravomarije u mojem kraju . . . moje prve Pričesti. Postoji Bog. Treba nam vjeroispovjesti. Katolička je vjera za me najrazumnija!

Povjeravajući odgoj svog sina jednoj gospođi upozori: „Učinite iz mog sina dobrog kršćanina.“

Napoleon je bio veliki um, ali je i njega velika sreća zaniijela i oholost omamila, te je po volji rušio prijestolja i države i pri tome dao i papu odvesti iz Rima u francusko zatočje. Nu na otoku sv. Jelene imao je vremena da razmišlja o čovječjem ništavilu i tu je uzdisao pred svojim pratiocima: „Koliki je bezdan izmed moje du-boke bijede i vječnog kraljevstva Kristova, kome se mole, koga slave, ljube, obožavaju živa po svem svijetu.“ S toga otoka zamoli papu, da mu pošalje svećenika, jer se želi javno izmiriti s Crkvom. 21. 9. 1819. dođoše svećenici Bonavita i Vignali i ostadoše kod njega do smrti. Oni i donesoše papino pismo, u kome mu papa oprašta sve. Ovi su misili pred njime i primao je sv. sakramente. Zadnju je pomast sam zaželio i hotio je, da je obave što svečanije. I prije smrti se je tu u zatočju mnogo bavio vjerom, dapače je dvije djevojčice jednog svog generala pripravljaio za prvu sv. Pričest.

A.



Papina ljubav.

Iza svjetskog rata podigoše u Carigradu papi spomenik ratom izmučeni istočni narodi, nekatolici. Siguran znak, da si je papa svojim očinskim zauzimanjem za bijedne narode podigao spomenik u srcima njihovim, a taj je spomenik ljepši i dragocjeniji od svih ostalih; takove spomenike podiže samo duh Isusov. No papa si nije podigao spomenik samo u srcima istočnih nekatoličkih naroda nego i u srcima svih naroda, koje je ratna bijeda stigla. Da ne spominjemo svakovrsnih dobročinstava, koja je papa iskazao raznim narodima za rata i odmah iza njega, spomenut ćemo samo pomoć, koju je iskazao djeci raznih evropskih i azijskih naroda u prošloj godini 1920.:

Njemačka je primila lira 4,100.689, Poljska 2,052.000, Ugarska 1,291.000, Čehoslovačka 1,075.000, Jugoslavija 500.000, Bugarska 500.000, Rumunjska 500.000, Ukrajina 350.000, Litva 350.000, Letonska 200.000, Kavkaz 226.000, Armenija i Krim 300.000, Cilicija 50.000, Sjeverna Francuska 200.000, Venecija s Trentinom 265.000 Sirija 25.000. Razni švicarski kantoni za uzdržavanje njemačke i austrijske djece 464.137. Internacionalni savez „Save The Children Fund“ 669.310. Ti su milodari na poziv papin sakupljeni većinom u entinitnim zemljama, a i sam je papa dao veliku svotu.

To je znak, kako katolička ljubav može svladati razne zle nagone, kao na pr. osvetu, i dignuti ljude do pravog idealizma. —

Kako se papa i inače zauzimao za bijedne, dokaz je grad Beč, koji je u kratko vrijeme iza rata pri raznim zgodama dobio od pape oko 35 milijuna kruna. On se zauzima i za narode, koji mrze na katoličku Crkvu i progone je, kao n. pr. zaslijepljeni Česi. Ova će dobročinstva ostati naš katolički ponos tim više, što se papa i nadalje zauzima za bijednike. On je opet pozvao-katoličke narode, da skupljaju milodare za bijednu djecu. — M. F.